

vence 1928, čís. 144 sb. z. a n., průvodčího o určení místa k sedění, anebo že se jízdy nevzdala, neboť to je jen jejím právem, nikoliv povinností a není v opominutí tom ani přestoupení předpisu ani porušení průměrné opatrnosti (§ 1297 obč. zák.). Poněvadž se však žalobkyně vůbec nedovolala, nelze přezkoumávati, zda úraz vůbec nezavinila, a bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 12268.

Je-li dražební řízení již skončeno a opravný prostředek tohoto řízení se týkající nebyl podán, nýbrž jde již jen o rozvrh nejvyššího podání a jen toho se také rekurs týkal, nebyl rekursní soud oprávněn, aby se zabýval otázkou proveditelnosti a přípustnosti dražby.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1933, R I 1126/32.)

Ve vnučené dražbě byly vydraženy pozemky, jichž dlužníci nabyli přidělem. Proti rozvrhovému usnesení podal rekurs vymáhající věřitel Josef K. K tomuto rekursu zrušil rekursní soud celé exekuční řízení z důvodu, že povinni nejsou jako vlastníci prodáváných, pokud se týče prodaných pozemků knihovně zapsáni a že proto není exekuce podle stavu veřejné knihy proveditelná.

Nejvyšší soud k dovolacím rekursům vydražitelů zrušil napadené usnesení a vrátil věc soudu druhé stolice, by o rekursu Josefa K-a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Netřeba řešiti otázku, zdali exekuce dražbou na pozemky povinných, kteří nejsou ve veřejné knize za vlastníky zapsáni, je, pokud se týče byla proveditelná, po případě přípustná, při čemž se však poukazuje na §§ 325, 328, 331 ex. ř. (sb. n. s. 6521), nýbrž stačí v projednávaném případě uvést, že exekuce dražbou pozemků dlužníků byla za souhlasu Státního pozemkového úřadu právoplatně povolena a také již provedena, nanejvýš, že se svolením Státního pozemkového úřadu udělený příklep nabyt právní moci. Jde již jen o rozvrh nejvyššího podání a jen toho se také rekurs podaný Josefem K-em týkal. V tomto údobí, kdy podle toho, co bylo uvedeno, je dražební řízení již skončeno a opravný prostředek tohoto řízení se týkající podán nebyl, nebylo na rekursním soudě, aby se zabýval otázkou proveditelnosti, po případě přípustnosti dražby a napadené usnesení není proto po právu.

Čís. 12269.

Nelze-li mezi spoluvlastníky domu docílit souhlasu jen o výši úplaty za byt užívaný spoluvlastníkem, není třeba zřizovati správce společné nemovitosti, nýbrž může býti úplata určena soudem v nesporném řízení.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1933, Rv I 1905/31.)

Žalobkyně a žalovaný byli spoluvlastníky domu, každý z polovice. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaném, by byl uznán povinným svoliti, by byl ustanoven společný správce domu. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Žalující strana odůvodňuje žalobní nárok tím, že se se stranou žalovanou nemůže shodnouti o výši úplaty za byt, kterého ve společném domě užívá strana žalovaná. Otázka této náhrady jest otázkou řádné správy. Ježto každá ze stran jest spoluvlastnicí co do polovice, nelze otázku tu rozhodnouti většinou hlasů podle § 833 obč. zák. a vzniká otázka, zdali z tohoto důvodu jest již odůvodněno žádati za zřízení společného správce. Zřízení jeho zákon v § 836 obč. zák. sice připouští, avšak nevyslovuje se o tom, za jakých podmínek se tak má státi. Pro případ, že jde o úkony mimořádné správy, o nichž se spoluvlastníci nemohou shodnouti, ustanovuje § 835 obč. zák., že, neshodnou-li se ani na losu ani na rozhodčím, má rozhodnouti soudce. Všeobecně se uznává, že se rozhodnutí to má státi v řízení nesporném. Není zajisté důvodu, by tohoto ustanovení o soudcově rozhodnutí nebylo použito obdobně i v případech, kde jde sice o úkony řádné správy, kde však, jako v souzeném případě, nemůže býti docíleno rozhodnutí většinou hlasů. Obdobné použití bylo uznáno za přípustné v rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 5. června 1878, čís. 13.401, Glaser-Unger čís. 7018. Je-li tedy možno spor spoluvlastníků o úkonu řádné správy rozhodnouti soudcem v řízení nesporném a dopouští-li vedle toho zákon i ustanovení správce společné věci, vzniká otázka, kdy jest se omeziti na onen způsob a kdy jest přikročiti ke zřízení správce. Pro úplný nedostatek zákonných předpisů o podmínkách zřízení správce společné věci jest souditi, že rozhodovati má účelnost a, ježto funkce správce jest institucí delšího trvání, jest souditi, že jest jí použití tam, kde lze ze zjištěných skutečností důvodně souditi, že bude opětně docházeti ke sporu spoluvlastníků o způsobu správy a že bude třeba častěji spory mezi nimi odstraňovati a že jest v zájmu klidné a nerušené správy, by tu byl orgán, který by takovéto opětovné spory vylučoval. V souzeném případě, kde nebylo tvrzeno, že se spoluvlastníci nemohou dohodnouti i v jiných otázkách než o výši úplaty, lze očekávati, že se po vyřešení otázky úplaty spoluvlastníci o další správě dohodnou, zřízení správce společné věci tedy nejví se potřebným a žalobní nárok proto není odůvodněn.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání opřenému o dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. nelze přiznati oprávněnost. Správně rozhodl odvolací soud, zamítnuv žalobní nárok, by byl zřízen společný správce domu, poněvadž jako jediný důvod, by správce byl zřízen, uváděno bylo žalobkyní, že nelze docíliti souhlasu o výši úplaty za byt žalovaným spoluvlastníkem domu užívaný,

a k určení této výše, jak správně dovodil odvolací soud, netřeba zřizovati správce, nýbrž určena býti může soudem v řízení nesporném podle obdoby § 835 obč. zák. Stačí proto odkázati na správné důvody napadeného rozsudku.

Čís. 12270.

Ustanovení § 109 c. ř. s. nelze použítí, odepřel-li adresát přijmouti zásilku doručovanou mu mimo místa uvedená v tomto zákonném ustanovení.

Cestu na pole nelze u rolníka považovati za pracoviště.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1933, R II 517/32.)

Rozsudek, uznávající podle žaloby, pokusil se listonoš doručiti žalovanému rolníku, když jel na pole. Žalovaný odmítl přijmouti zásilku, načež mu listonoš prohlásil, že uloží zásilku na poště, což též dne 16. května 1932 učinil. Odvolání podané dne 22. července 1932 o d v o l a c í s o u d odmítl jako opozdělé.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k důvodu, pro který odvolání odmítl, o něm po zákonu jednal.

D ů v o d y:

§ 109 c. ř. s. ustanovuje, že, odpírá-li osoba, již se doručení může platně státi, přijetí doručovaného spisu b e z z á k o n í t é h o d ů v o d u, jest písemnost zanechati na místě doručení anebo, není-li to možné, uložiti ji u poštovního úřadu. V souzeném případě stal se pokus doručení na cestě v obci, tedy mimo místa uvedená v § 101 c. ř. s. a žalovaný odepřel přijetí písemnosti. Doručení se nemohlo státi podle § 101 c. ř. s. stěžovateli platně, an odepřel zásilku doručovanou mu mimo místa v tomto zákonném ustanovení uvedená. Nemohlo proto býti použito ustanovení § 109 c. ř. s. Podle jasného doslovu § 101 c. ř. s. stačilo k neplatnosti doručení mimo místa tam uvedená, že přijetí spisu bylo odepřeno. Bylo proto bez významu, z jakého důvodu to nastalo. S názorem odvolacího soudu, že cestu na pole jest u rolníka považovati za pracoviště, nelze souhlasiti, poněvadž tím se rozumí místo, kde osoba pracuje, nikoliv cesta k němu. Poněvadž doručení uložením písemnosti na poště dne 16. května 1932 bylo neplatné, a podle obsahu spisu nebyl před 14. červencem 1932 stěžovateli rozsudek soudem jinak doručen, začala pro něho lhůta § 464 c. ř. s. teprve tohoto dne, takže odvolání podané 22. července 1932 nemohlo býti odmítnuto jako opozdělé.